

ลูกเปิดซี่หเร่

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ บ้านในชนบทหลังหนึ่ง ซึ่งรายล้อมไปด้วยป่าไม้เขียวชอุ่ม มีแม่เปิดตัวหนึ่ง กำลังกักไขของตัวเองอยู่ในป่าริมแม่น้ำ ท่ามกลางหมู่ไม้ยังคงมีทะเลสาบลึกน้ำใสสะอาดอยู่ แม่เปิดตัวน้อยกำลังรอให้ลูกเปิดพักออกจากไขอย่างใจจดใจจ่อ แม่เปิดไม่สามารถทิ้งไขไปได้เลยแม้เพียงชั่วครู่ มันไม่สามารถไปว่ายน้ำกับเปิดตัวอื่น หรือวิ่งไปนู่นมานี่อย่างเปิดตัวอื่นได้ โชคดีที่บางครั้งเปิดตัวอื่น ๆ ก็จะหยุดพักและแวะมาคุยกับมันบ้าง ขณะนี้เป็นเวลาหลายวันแล้วที่แม่เปิดทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากการกักไข แม่เปิดเริ่มรู้สึกเบื่อ

ในที่สุด ไขก็เริ่มพักออกที่ละฟอง "บี๊ บี๊" ลูกเปิด ร้อง ลูกเปิดทั้งหมดเริ่มโผล่หัวออกมา พวกมันออกจากเปลือกไขอย่างรวดเร็ว และเริ่มวิ่งบนพื้นหญ้าด้านหลังแม่เปิด พวกมันมีความสุขเหลือเกิน แม่เปิดนับจำนวนลูก ๆ จึงได้รู้ว่าไขฟองใหญ่ที่สุดยังไม่พักออกมา ดังนั้นมันจึงกักไขต่อไปจนกระทั่งเปลือกไขกะเทาะออก

"บี๊ บี๊!" ลูกเปิดร้องขณะออกมาจากเปลือก มันตัวใหญ่มากและไม่เหมือนลูกเปิดตัวอื่น แม่เปิดคิดว่ามันดูไม่เหมือน พี่น้องตัวน้อยที่แสนน่ารักของมันเอาซะเลย เมื่อเปิดตัวอื่น ๆ ที่อยู่ทีนั้นเห็นมัน พวกมันก็พากันประหลาดใจเหมือนแม่เปิด และบอกว่ามันไม่ใช่เปิดเหมือนตัวอื่น ๆ แต่เป็นลูกนกยูง เพราะมีหน้าตาน่าเกลียดและมีขนสีเทา

"อีกไม่ช้าเราจะได้อู๋" แม่เปิดพูดอย่างเศร้า ๆ ตอนนี้ได้เวลาที่พวกลูกเปิดจะได้อาบน้ำเป็นครั้งแรกแล้ว เราจะดูว่ามันว่ายน้ำได้ไหม แม่เปิดกระโดดลงน้ำ ลูกเปิดทั้งหมดต่างก็เลียนแบบแม่เปิด แม้แต่ลูกเปิดซี่หเร่ตัวสีเทาก็ทำตาม!

"เขาไม่ใช่นกยูง เพราะเขาว่ายน้ำเก่งมาก!" แม่เปิดพูดด้วยความยินดี "ดูเขาขยับเท้าเล็ก ๆ ใต้น้ำสิ"

"ก้าบ ก้าบ! ตามแม่มาสิจะลูก ๆ แม่จะพาไปดูทุกซอกทุกมุมของบ้านไปจนถึงลานเลี้ยงเปิดเลย" แม่เปิดประกาศ "อย่าหยุดมอง! อย่าเหยียบกันลูกเปิดที่ได้รับการศึกษาที่ดีจะเดินด้วยเท้าได้ตรงเหมือนแม่กับพ่อไงจ๊ะ ทีนี้เอียงคอดนิดหนึ่งแล้วพูดว่า ก้าบ ก้าบ!"

พวกลูกเปิดเดินไปทั่วลานเลี้ยงเปิด แม้ว่าเปิดน้อยจะพยายามทำตามที่แม่บอก แต่เปิดตัวอื่น ๆ ก็ยังหัวเราะเยาะมัน

"เฮ้! เปิดตัวนั้นทำไมมันตกลงอย่างนั้นล่ะ! เราไม่ชอบมันเลย!" แม้แต่แม่เปิดเฒ่า ผู้ฉลาดเฉลียวก็ยังบอก

ว่า
ลูกเปิดสีเทาเป็นเปิดที่มีหน้าตาไม่ชวนมองที่สุดเท่าที่เธอเคยพบมาในชีวิต

แม่เปิดกล่าว่า "เขาอาจจะมึหน้าตาไม่งดงาม แต่เขากล้าหาญและว่ายน้ำได้ดีเท่าลูกเปิดตัวอื่น บางทีอาจจะดีกว่าด้วยซ้ำ" แม่เปิดพูดขณะสาងขนสีเทาที่คอลูกเปิด

"ฉันกับลูกๆ อยากรจะอยู่พักผอนที่ลานแล้ว" แม่เปิดบอก

"ทำตัวตามสบายเถอะ"

แม่เปิดเฒ่าตอบ

แต่ลูกเปิดที่นำสงสารมีหน้าตาน่าเกลียดมากมณถูกจิกและผลักไปรอบๆ ทั้งเปิดและไก่ต่างไม่ยอมหยุด ก่อวานมัน "เขาตัวใหญ่เกินไป!" พวกมันบอก เปิดน้อย ที่นำสงสารไม่รู้จะไปหลบที่ไหนดี เพื่อที่พวกนั้น จะปล่อยให้ลูกเปิดอยู่อย่างสงบ และหยุดแกล้งมัน

สถานการณ์เลวร้ายลงทุกวัน จนกระทั่งลูกเปิดน้อยตัดสินใจหนีจากไป มันทำใจกลัวว่ายข้ามแม่น้ำไป "โชคร้ายเหลือเกินเปิดหน้าตาน่าเกลียดอย่างฉันจะเป็นยังไงต่อไปนะ" ลูกเปิดคิดพลางเดินไปเรื่อยๆ ลูกเปิดมาถึงทะเลสาบ ที่มเปิดป่าอาศัยอยู่ในตอนค่ำ มันเหนื่อยมาก... จึงคิดว่าจะพักอยู่ที่นั่นจนกว่าเปิดตัวอื่น

จะมาพบแล้วไล่มันออกไป แต่เปิดพวกนั้นไม่สนใจมันเลย สองสามวันต่อมา พวกนักล่าเปิดพากันออกล่าสัตว์ ลูกเปิดกลัวมากแต่ด้วยความฉลาด มันซ่อนตัวอยู่ในกอต้นอ้อ จึงไม่มีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับมัน

เมื่อทะเลสาบกลับสู่ความสงบอีกครั้ง ลูกเปิดก็จากไปโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ด้วยการบินผ่านป่าและทุ่งหญ้าหลายแห่ง ในที่สุดมันก็ไปถึงบ้านที่กึ่งร้างแห่งหนึ่ง บ้านหลังนี้ มีหญิงชราอาศัยอยู่กับแมวและไก่อย่างละหนึ่งตัว หญิงชราเลี้ยงลูกเปิดไว้ เพราะคิดว่ามันจะออกไข่ให้ แต่เวลาผ่านไปหลายวัน มันก็ยังไม่ออกไข่เลยแม้แต่ฟองเดียว ไก่กับแมวปฏิบัติต่อมันเหมือน มันเป็นเปิดโง่ ลูกเปิดไม่มีความสุขกับการอาศัยอยู่ที่นั่น จึงตัดสินใจจากไป เมื่อสายลมแห่งฤดูใบไม้ร่วง พัดผ่าน หิมะแห่งฤดูหนาวก็ตามมา เปิดน้อยรู้สึกไม่สบายใจที่ไม่สามารถหาที่พักพิงได้

เมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง เปิดน้อยกางปีกของมันออกและพบว่าเสียงกาง ปีกดังกว่าที่เคย และมันก็บินได้เร็วกว่าเดิมมาก ที่ทะเลสาบ มันได้พบกับหงส์สง่างามจำนวนหนึ่ง ซึ่งร้องทักทายและสัมผัสมันด้วยจะงอยปากอย่างเอ็นดู เมื่อเห็นเงาตัวเองในน้ำ... มันก็รู้ว่าคอกของมันยาวขึ้น ส่วนขนกลายเป็นสีขาว! มันเป็นหงส์เหมือนพวกนั้น!

มันเริ่มออกบินไปยังลานเลี้ยงเปิดที่จากมาเมื่อไปถึง เปิดทุกตัวได้เห็นว่ามันงดงามกว่าเปิดตัวอื่น ๆ ที่เคยขับไล่มัน แต่มันก็ไม่ได้ใส่ใจ สิ่งที่สำคัญในเวลานี้คือมันมีความสุข และไม่มีใครอยากจะขับไล่มันออกไปอีกแล้ว เปิดไก่ในลานกว้างเข้าใจว่า เราไม่สามารถไล่ใครออกไปได้เพียงเพราะว่าเขาไม่เหมือนคนอื่น เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดคือการมีจิตใจที่ตั้งงาม